

min Hovedbetragtning, og det er den, at for det Første de forskjellige Embedsmænd ville blive aldeles forskjellig stillede til dette Spørgsmaal, eftersom de enten allerede have faaet nye Lønningsslove eller først skulle have saadanne, og at man dernæst efter min Overbeviisning, hvis man vedtager dette Forslag, vil komme til at tilstaae endnu større Forhøielse i Lønningerne ved de nye Lønningsslove, end Beløbet af Afdragene vil udgjøre, ligesom endelig Afdragene, selv om man forhøier de smaa Lønninger lidt for at forbedre dem, ville blive overmaade sølelige for disse. Efter min Opfattelse vil det ikke være rigtigt paa denne Maade at formindste den Smule Tillæg, som man har paatænkt at give de smaa Lønninger ved de nye Lønningsslove.

Medens jeg saaledes ikke har kunnet slutte mig til det omtalte Forslag, er det derimod mere og mere blevet min Overbeviisning, som det allerede har været det i flere Aar, at den Pensjonsbyrde, som nu hviler paa vort lille Land, ikke er til at udholde ret længe mere. Vi maae altsaa komme til en Forandring i saa Henseende, og vi maae komme dertil, ikke ved at gaae frem lidt efter lidt og ved, hvad jeg mener, at man vil gjøre her, at underminere Spørgsmaalet, men ligefrem ved at tage det alvorlig for og behandle det saaledes, at vi faae at vide, hvorledes vi efter vort Lands Kræfter i Fremtiden kunne pensionere vore Embedsmænd, og derefter fastsætte de Bestemmelser, som ere nødvendige, altsaa foretage en Revision af vore nuværende Pensjonslove. Dette mener jeg, at vi maae komme til og komme hurtigt til, fordi Pensjonsbyrden er forholdsvis langt større, end Landets Kræfter kunne strække til at bære. Det er derfor, at jeg har stillet det Forslag, der staaer under Nr. 19 i Uendlingsforslagsrækken. Jeg skal bemærke, at det Retteste vilde have været, at man var fremkommen med et Forslag til en ny Pensjonslov, og nogle Folkethingsmedlemmer arbejdede ogsaa i sidste Samling sammen i denne Retning, for at see, om det ikke skulde være muligt ad den private Forslagsretsvei at fremme den nævnte Sag; men efter nogen Tids Arbejde kom de til det Resultat, at det overste-

deres Kræfter, og at det var en Sag, der maatte sættes igang af Ministeriet. Vi havde ventet, at Ministeriet allerede vilde være kommet med et Udkast til en saadan Pensjonslov, og vi vente og haabe endnu paa, at den vil komme dermed, om end ikke strax i dette Dieblif, saa dog i den allernærmeste Fremtid. Forslaget under Nr. 19 er altsaa kun stillet for en aldeles forbigaaende Tid. Forslagsstillerne have været af den Mening, at Noget maatte der gjøres strax, og dette Noget have de forsøgt at opnaae ved en ganske midlertidig Foranstaltning. At de tænke sig den som midlertidig, fremgaaer deraf, at der i Forslaget er tilføjet følgende Sætning: „Naar en ny Pensjonslov udkommer, skal den ogsaa finde Anvendelse paa disse Embedsmænd.“ Igjennem dette Forslag troer jeg, at Veien er givet til at gjøre Noget strax og til tillige at vise Regjeringen, at man er af den Mening, at en Revision af vore Pensjonslove maa komme. — Forslaget blev angrebet af den sidste ærede Taler (Bille) paa en ganske forunderlig Maade. Jeg kan ihvertmindste ikke forstaae den ærede Talers Modstand eller de Anker, som han anførte derimod, paa anden Maade, end at den ærede Taler i det Dieblif, da han talte, maa have glemt, at Folkethingets Beslutning endnu ikke gjør Forslaget til Lov. Han bebrejdede os, at vi vilde sætte Kniven paa Struben af Ministeriet, Kongen og Landsthinget og gjennem saadanne Bestemmelser som den nævnte vilde nøde dem til at føte sig efter Folkethinget. Men, naar det ærede Medlem havde huffet paa, at Forslaget ikke kan blive til Lov, førend det er vedtaget af selve Regjeringen og Landsthinget, vilde han have indseet, at det er langt fra at vi tænke paa at sætte dem Kniven paa Struben. Vi vide meget godt, at vi ikke kunne sætte Forslaget igjennem uden at faae Regjeringen og Landsthinget med; men, ihvertviid vi haabe at faae dem med, foreslaae vi en midlertidig Foranstaltning, som kan bøde paa Nutidens værste Tryk i saa Henseende, indtil vi faae en ny Pensjonslov. Gaae Regjeringen og Landsthinget med, saa bliver Forslaget til Lov, men det er da dermed givet, at det ikke er Folkethinget, som sætter Kniven paa Stru-